

Четири мѣсеци *дяконъ Игнати* носилъ знамето на свободата по Стара-Планина и проповѣдвалъ на планинскитѣ чада (говедаритѣ и овчаритѣ) „човѣшки права“.

Бунтовническата чета на Панайотъ войвода била зла, като гроздоберска муха: нападнала царскитѣ друмища, разбивала кърсердарскитѣ отрѣди, тероризирала конашкитѣ чорбаджии, а всичко това давало богатъ материалъ на народната фантазия — давало богатъ материалъ на народнитѣ „пѣвци простаци“, пастири на овце и говеда по политѣ балкански! . . . При всѣка побѣда на „дружината народна“, духътъ на свободата пропорционално нараствалъ въ душата на роба!

Панайотъ войвода казва: „дяконъ Левски, знаменосецътъ ми, на сънъ бѣ легкъ, като заякъ; отъ най-малкия необикновенъ шумъ той хрипваше и за оръжието си се хващаше. По скалитѣ и върховетѣ планински като дива коза се катереше, а деретата балкански, като сърна прѣскачаше. Коршумътъ му всѣкога на мѣсто удряше. Въ боя бѣ пѣргавъ и рѣшителенъ като лъвъ. И сега ми е жалъ за тоя истински рицаръ на свободата“, (разговоръ между Заимова и войводата Панайотъ Хитовъ. Непечатани още записки).

Въ Сливенския балканъ, около Жеравна, станала прѣстрѣлка между „дружината народна“ на Понайотъ войвода и *казацитѣ* на *Саджкѣ паша* (Чайковски). Знаменосецътъ, дяконъ Игнатий, отъ досада плакалъ като узналъ, че между раненитѣ и убити *казаки* имало българи и поляци.

„Глуци неразбрани! вие искате турската тирания да крѣпнѣе“ казалъ знаменосецътъ, когато узналъ отъ „нотеса“ на убититѣ казаки, че сж отъ българско и поляшко происхождение.

Септемврий мѣсецъ дошелъ; букака пожълтѣлъ, по *чаловетѣ* (азийски равнини) ситѣгъ навалилъ, долѣ въ полето, непрѣкъснато дъждъ зарѣмталъ, жеравътъ въ небето жаловито запиялъ, и знаменосецътъ знамето въ *калѣфа* свилъ.